

Úkolem státu je zorganizovat a zajistit (legislativně, institucionálně, finančně a personálně) takový systém, který zaručí konsensuálně dohodnutý sociální standard všem svým občanům. Tento standard se realizuje v různých sociálních situacích a událostech, které právě stát specifikuje. K nim stanoví podmínky, při jejichž splnění bude mít oprávněná osoba nárok na podporu. To jak stát tento systém organizuje a jak nastaví podmínky pro čerpání pomoci je realizací jeho sociální politiky. Sociální politika se uskutečňuje prostřednictvím systému, který je tvořen souborem institutů a opatření určených ke zmírnění, předcházení nebo odstranění následků určitých sociálních událostí. Těmito instituty se rozumí sociální pojištění, státní sociální podpora a sociální pomoc.

V této práci je zhodnocena a popsána oblast dávek státní sociální podpory a sociální pomoci, které jsou realizovány jednotlivými zákony s účinností od 1. 1. 2007, nároky na jejich přiznání, výplatu, správu a financování a změny, které přinesl zákon č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů. Dále je zde zmíněno několik problémů, se kterými se pověření pracovníci v rámci své práce a uplatňování předmětných zákonů setkávají.

Dávky státní sociální podpory i dávky sociální péče směřují do relativně dobře zmapované oblasti, v níž se nacházejí osoby a rodiny s nízkými příjmy. Řeší určité deficity v jejich příjmové situaci a podporují příjmy tam a tak, aby oprávněné sociální potřeby občanů, rodin a dětí byly zabezpečeny na takové úrovni, o níž se společnost domnívá, že je přiměřená. Oba systémy je třeba posuzovat víceméně vcelku, protože redukce v jednom systému se projeví jako nárůst v druhém. Proto je třeba zvážit otázku zda úspory jež jsou postupně realizovány jsou ekvivalentní riziku důsledků, které by mohly postihnout statisíce rodin.